

SLOVENSKÁ REPUBLIKA

UZNESENIE

Ústavného súdu Slovenskej republiky

II. ÚS 564/2025-9

Ústavný súd Slovenskej republiky v senáte zloženom z predsedu senátu Ľuboša Szigetiho (sudca spravodajca) a sudcov Petra Molnára a Petra Straku v konaní podľa čl. 127 Ústavy Slovenskej republiky o ústavnej sťažnosti sťažovateľa [REDAKOVANÉ], [REDAKOVANÉ], t. č. v Ústave na výkon trestu odňatia slobody a Ústave na výkon väzby [REDAKOVANÉ], proti postupu a uzneseniu Najvyššieho súdu Slovenskej republiky sp. zn. 1 TdoV 7/2024 z 24. júla 2024 takto

r o z h o d o l :

1. Žiadosti o ustanovenie právneho zástupcu v konaní pred Ústavným súdom Slovenskej republiky **n e v y h o v u j e .**
2. Ústavnú sťažnosť **o d m i e t a .**

O d ô v o d n e n i e :

I.

Ústavná sťažnosť a skutkový stav veci

1. Sťažovateľ sa ústavnou sťažnosťou doručenou ústavnému súdu 23. augusta 2024 domáha vyslovenia porušenia svojho základného práva podľa čl. 46 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky (ďalej len „ústava“) a práv podľa čl. 6 ods. 1 a čl. 13 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd (ďalej len „dohovor“) a podľa čl. 47 Charty základných práv Európskej únie (ďalej len „charta“) postupom a uznesením najvyššieho súdu sp. zn. 1 TdoV 7/2024 z 24. júla 2024. Sťažovateľ navrhuje napadnuté uznesenie najvyššieho súdu zrušiť a vec mu vrátiť na ďalšie konanie. Sťažovateľ zároveň ústavný súd požiadal o ustanovenie právneho zástupcu v konaní pred ústavným súdom.

2. Z obsahu ústavnej sťažnosti a jej príloh vyplýva, že Krajský súd v Nitre rozsudkom sp. zn. 1 T 2/2005 z 10. októbra 2005 uznal sťažovateľa vinným z pokračovacieho trestného činu lúpeže podľa § 234 ods. 1 a ods. 2 písm. b) a c) Trestného zákona účinného do 1. januára 2006 spáchaného sčasti formou spolupáchateľstva podľa § 9 ods. 2 Trestného zákona, za čo mu uložil trest odňatia slobody vo výmere deviatich rokov, na ktorého výkon ho zaradil do II. nápravno-výchovnej skupiny, a zároveň mu uložil ochranný dohľad na tri roky, ako aj povinnosť nahradiť škodu. Proti tomuto rozsudku krajského súdu podal sťažovateľ odvolanie, ktoré najvyšší súd odmietol uznesením sp. zn. 1 To 110/2005 z 8. februára 2006. Proti tomuto uzneseniu najvyššieho súdu ako odvolacieho súdu podal sťažovateľ dovolanie, o ktorom najvyšší súd ako dovolací súd rozhodol

uznesením sp. zn. 1 TdoV 6/2006 z 19. marca 2007 tak, že dovolanie sťažovateľa podľa § 382 písm. d) a § 373 ods. 1 Trestného poriadku odmietol.

3. Najvyššiemu súdu bolo 4. marca 2024 doručené podanie sťažovateľa z 28. februára 2024 označené ako „*Žiadosť o späť navrátenie lehoty na podanie dovolania resp. žiadosť o späť navrátenie lehoty na výzvu NS-SR vo veci č. k. 1 Tdov-6/2006*“ (a opatrené pečiatkou JUDr. Mareka Čuháka – obhajcu, ktorého 11. septembra 2023 sťažovateľ splnomocnil na podanie mimoriadnych opravných prostriedkov), v ktorom sťažovateľ v podstatnom uviedol, že od advokáta, ktorý aktuálne realizuje predloženie jeho sťažnosti Európskemu súdu pre ľudské práva, sa dozvedel, že jeho v tejto veci skôr podané dovolanie (vedené pod sp. zn. 1 TdoV 6/2006) najvyšší súd odmietol bez prejednávania s odôvodnením, že neodstránil nedostatok spočívajúci v tom, že dovolanie nebolo podané advokátom, a že na výzvu na odstránenie toto nedostatku nijak nereagoval. V nadväznosti na to sťažovateľ v predmetnej žiadosti o navrátenie lehoty na podanie dovolania tvrdil, že žiadna výzva mu doručená nebola, pričom poukázal na to, že z odpovedí najvyššieho súdu (sp. zn. Nt 14/2024 z 19. januára 2024) a krajského súdu (sp. zn. Spr-I 5/2024 z 8. februára 2024) na jeho žiadosti o poskytnutie informácií vyplýva, že tieto súdy nedisponujú písomnosťami preukazujúcimi doručenie mu výzvy na odstránenie väd skôr podaného dovolania. V uvedenom sťažovateľ videl dôvod na navrátenie mu lehoty na podanie dovolania.

4. Súčasne so žiadosťou o navrátenie lehoty na podanie dovolania bolo 4. marca 2024 najvyššiemu súdu doručené aj ďalšie podanie sťažovateľa označené ako „*Dovolanie... Odstránenie väd/nedostatkov dovolania vo veci č. 1 TdoV 6 /2006 ... Vo veci dovolania proti rozhodnutiu Najvyššieho súdu SR zo dňa 8. 2. 2006 č. 1 To 110/2005, ktorému predchádzal rozsudok KS-Nitra I T 2/2005 z 10. 10. 2005*“ (ďalej len „ďalšie podanie“), rovnako opatrené pečiatkou zvoleného obhajcu JUDr. Mareka Čuháka, v ktorého odôvodnení sťažovateľ označil všetky dovolacie dôvody stanovené v Trestnom poriadku, najmä však dôvody uvedené v § 371 ods. 1 písm. b), c), e), g), i) a j) Trestného poriadku.

5. K týmto podaniam sťažovateľa sa následne vyjadril prokurátor, ktorý navrhol dovolanie sťažovateľa odmietnuť ako oneskorene podané, pričom na toto vyjadrenie prokurátora reagoval sťažovateľ podaním z 1. júla 2024, v ktorom zopakoval a doplnil svoju argumentáciu.

6. O predmetných podaniach sťažovateľa rozhodol najvyšší súd napadnutým uznesením z 24. júla 2024 tak, že podľa § 64 ods. 1 Trestného poriadku navrátenie lehoty na podanie dovolania nepovolil a podľa § 382 písm. a) Trestného poriadku dovolanie sťažovateľa odmietol ako oneskorene podané.

7. Sťažovateľ v ústavnej sťažnosti v podstatnom namieta arbitrárnosť napadnutého uznesenia najvyššieho súdu z 24. júla 2024, keďže podľa jeho názoru sú dané dôvody na to, aby mu bolo povolené navrátenie lehoty na podanie dovolania – sťažovateľ v tejto súvislosti (rovnako ako vo svojej žiadosti o navrátenie lehoty na podanie dovolania) tvrdí, že pred zamietnutím jeho dovolania uznesením najvyššieho súdu z 19. marca 2007 mu nebola doručená výzva najvyššieho súdu na odstránenie nedostatkov jeho dovolania. Sťažovateľ taktiež namieta, že najvyšší súd v napadnutom uznesení z 24. júla 2024 nesprávne posúdil jeho ďalšie podanie (doručené najvyššiemu súdu 4. marca 2024) ako nové dovolanie – sťažovateľ v tejto súvislosti tvrdí, že týmto ďalším podaním len odstraňoval nedostatky svojho pôvodného dovolania, a teda že nejde o jeho nové dovolanie.

II.

Predbežné prerokovanie ústavnej sťažnosti

8. Ústavný súd ústavnú sťažnosť predbežne prerokoval na neverejnom zasadnutí senátu ústavného súdu podľa § 56 ods. 1 zákona č. 314/2018 Z. z. o Ústavnom súde Slovenskej republiky a o zmene a doplnení niektorých zákonov v znení neskorších predpisov (ďalej len „zákon o ústavnom súde“). Ústavný súd na predbežnom prerokovaní preskúmal, či ústavná sťažnosť obsahuje všeobecné náležitosti podania (§ 39 zákona o ústavnom súde), všeobecné náležitosti návrhu na začatie konania (§ 43 zákona o ústavnom súde) a osobitné náležitosti ústavnej sťažnosti (§ 123, § 124 a § 132 ods. 1 a 2 zákona o ústavnom súde) a či nie sú dané dôvody na jej odmietnutie podľa § 56 ods. 2 zákona o ústavnom súde.

9. V rámci predbežného prerokovania s prihliadnutím na sťažovateľom formulované argumenty ústavný súd dospel k záveru, že ústavnú sťažnosť je potrebné odmietnuť podľa § 56 ods. 2 písm. g) zákona o ústavnom súde ako zjavne neopodstatnenú.

II.1. K namietanému porušeniu základného práva podľa čl. 46 ods. 1 ústavy, resp. práva podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru:

10. Z § 56 ods. 2 zákona o ústavnom súde vyplýva, že úlohou ústavného súdu pri predbežnom prerokovaní ústavnej sťažnosti je tiež posúdiť, či táto nie je zjavne neopodstatnená. O zjavnej neopodstatnenosti ústavnej sťažnosti možno hovoriť, keď namietaným postupom alebo namietaným rozhodnutím príslušného orgánu verejnej moci nemohlo dôjsť k porušeniu základného práva alebo slobody, ktoré označil sťažovateľ, a to buď pre nedostatok príčinnej súvislosti medzi označeným postupom alebo rozhodnutím príslušného orgánu verejnej moci a základným právom alebo slobodou, ktorých porušenie sa namietalo, prípadne z iných dôvodov. Za zjavne neopodstatnenú sťažnosť preto možno považovať takú, pri ktorej predbežnom prerokovaní ústavný súd nezistil žiadnu možnosť porušenia označeného základného práva alebo slobody, ktorej reálnosť by mohol posúdiť po jej prijatí na ďalšie konanie.

11. Ústavný súd zároveň zdôrazňuje, že nie je opravnou inštanciou všeobecných súdov. Preskúmanie rozhodnutia všeobecného súdu v konaní pred ústavným súdom má opodstatnenie len v prípade, ak v konaní, ktoré mu predchádzalo, alebo rozhodnutím (opatrením alebo iným zásahom) došlo k porušeniu základného práva alebo základnej slobody. Skutkový stav a právne závery všeobecného súdu sú predmetom kontroly zo strany ústavného súdu vtedy, ak by prijaté právne závery boli so zreteľom na skutkový stav zjavne neodôvodnené alebo arbitrárne a z ústavného hľadiska neospravedliteľné a neudržateľné a zároveň by mali za následok porušenie základného práva alebo slobody. Ústavnoprávnou požiadavkou je tiež to, aby všeobecnými súdmi vydané rozhodnutia boli riadne, zrozumiteľné a logicky odôvodnené. Do obsahu základného práva na súdnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 ústavy však nepatrí právo účastníka dožadovať sa ním navrhnutého spôsobu hodnotenia vykonaných dôkazov, resp. toho, aby súdy preberali alebo sa riadili výkladom všeobecne záväzných právnych predpisov, ktorý predkladá účastník konania.

12. Podľa § 64 ods. 1 Trestného poriadku ak obvinený, jeho obhajca, poškodený alebo zúčastnená osoba zmešká z dôležitých dôvodov lehotu na podanie opravného prostriedku, povolí jej orgán, ktorému patrí rozhodovať o opravnom prostriedku, navrátenie lehoty. O navrátenie lehoty môže oprávnená osoba požiadať do troch dní od odpadnutia prekážky. Ak nebol opravný prostriedok ešte

podaný, je potrebné ho so žiadosťou spojiť. Ak ide o odvolanie proti rozsudku, možno odvolanie odôvodniť ešte v lehote ôsmich dní od doručenia uznesenia o povolení navrátenia lehoty.

13. Vychádzajúc z uvedeného, ústavný súd posúdil ústavnú sťažnosť sťažovateľa vo vzťahu k namietanému porušeniu označených práv napadnutým uznesením, ktorým najvyšší súd ako dovolací súd navrátenie lehoty na podanie dovolania nepovolil a zároveň dovolanie sťažovateľa odmietol ako oneskorene podané.

14. Najvyšší súd v napadnutom uznesení v podstatnom uviedol, že z obsahu predloženého spisu zistil, že odpis dovolaním napadnutého uznesenia najvyššieho súdu ako odvolacieho súdu bol sťažovateľovi a jeho obhajcovi doručený 22. marca 2006, a teda lehota na podanie dovolania v posudzovanej veci tak márne uplynula 22. marca 2009. Prostredníctvom obhajcu 29. februára 2024 na pošte podané a priamo najvyššiemu súdu ako dovolaciemu súdu adresované dovolanie tak bolo podané zjavne oneskorene. V nadväznosti na tento záver najvyšší súd skúmal, či sú v posudzovanej veci splnené podmienky na navrátenie zmeškanej lehoty na podanie tohto opravného prostriedku. Najvyšší súd v tejto súvislosti poukázal na to, že z § 64 ods. 1 Trestného poriadku vyplýva, že povolenie navrátenia lehoty na podanie opravného prostriedku je podmienené v prvom rade tým, že obvinený alebo jeho obhajca zmeškali túto lehodu z dôležitých dôvodov, pričom pri dovolaní ako mimoriadnom opravnom prostriedku (už len so zreteľom na trojročnú lehodu na jeho podanie v prospech obvineného, § 370 ods. 1 aktuálneho Trestného poriadku) je zjavné, že navrátenie lehoty na podanie tohto opravného prostriedku bude namieste iba celkom výnimočne.

15. Vychádzajúc z uvedeného, sa najvyšší súd oboznámil s obsahom zberného spisu najvyššieho súdu sp. zn. 1 TdoV 6/2006, z ktorého obsahu zistil, že výzva najvyššieho súdu ako dovolacieho súdu z 1. augusta 2006 vedená pôvodne pod sp. zn. 2 Tdo 2/2006 na odstránenie nedostatkov dovolania, ktoré sťažovateľ podal 15. marca 2006 proti uzneseniu najvyššieho súdu sp. zn. 1 To 110/2005 z 8. februára 2006 (spočívajúcich v tom, že dovolanie nebolo podané prostredníctvom obhajcu, že nie je odôvodnené tak, aby bolo zrejmé, v ktorej časti sa rozhodnutie napáda a aké chyby sa vyčítajú rozhodnutiu alebo konaniu, ktoré rozhodnutiu predchádzalo, a že v ňom nie sú uvedené dôvody dovolania), bola sťažovateľovi doručená 3. augusta 2006, pričom súčasťou tejto výzvy bolo aj poučenie, že ak sťažovateľ tieto nedostatky v lehote do 31. augusta 2006 neodstráni, bude jeho dovolanie podľa § 382 písm. d) aktuálneho Trestného poriadku bez preskúmania veci na neverejnom zasadnutí odmietnuté. Najvyšší súd v napadnutom uznesení poukázal na to, že sťažovateľ na túto výzvu odpovedal podaním zo 4. augusta 2006 (doručeným najvyššiemu súdu 10. augusta 2006), v ktorom označil dôvody dovolania uvedené v § 371 ods. 1 písm. c), g), i) a j) aktuálneho Trestného poriadku a predostrel vecnú argumentáciu, avšak bez toho, aby zároveň oznámil aj meno pre dovolacie konanie zvoleného obhajcu, resp. aby výslovne požiadal o jeho ustanovenie z dôvodu nemajetnosti. Súčasťou tohto podania sťažovateľa zo 4. augusta 2006 bola i námietka zaujatosti vznesená proti predsedovi senátu najvyššieho súdu JUDr. Jurajovi Majchrákovi, o ktorej rozhodol najvyšší súd uznesením sp. zn. 1 Ndt 29/2006 z 13. septembra 2006. Najvyšší súd poukázal na to, že následne 18. decembra 2006 bola sťažovateľovi doručená opakovaná výzva najvyššieho súdu z 12. decembra 2006 na odstránenie nedostatku podaného dovolania spočívajúceho v tom, že dovolanie nebolo podané prostredníctvom obhajcu [s poučením, že ak sťažovateľ tento nedostatok neodstráni do 8. januára 2007, bude jeho dovolanie podľa § 382 písm. d) aktuálneho Trestného poriadku odmietnuté na neverejnom

zasadnutí bez preskúmania veci]. Súčasťou tejto výzvy najvyššieho súdu bol aj oznam, že v dôsledku mylného zápisu bola jeho vec prevedená z registra 2Tdo do registra 1TdoV a je vedená pod sp. zn. 1 TdoV 6/2006. Sťažovateľ reagoval na túto opakovanú výzvu najvyššieho súdu podaním z 18. decembra 2006, v ktorom zopakoval, že pozbavením slobody bol pozbavený aj finančného príjmu, nemôže teda písomne splnomocniť žiadneho obhajcu, pričom príslušné orgány vrátane advokátskej komory upozorňoval na to, že ustanovený obhajca (v pôvodnom konaní, pozn.) si neplní svoje povinnosti. Následne najvyšší súd uznesením sp. zn. 1 TdoV 6/2006 z 19. marca 2007 predmetné dovolanie sťažovateľa podľa § 382 písm. d) Trestného poriadku a § 373 ods. 1 Trestného poriadku *a contrario* odmietol.

16. Najvyšší súd v napadnutom uznesení z 24. júla 2024, vychádzajúc z uvedeného, konštatoval, že je zrejme, že kľúčové tvrdenie sťažovateľa spočívajúce v tom, že najvyšší súd odmietol jeho prvé dovolanie v tejto veci bez vecného prieskumu pre neodstránenie jeho nedostatkov bez toho, aby ho na ich odstránenie vyzval, pričom o uvedenom sa dozvedel až 28. februára 2024 na základe analýzy jeho súčasného advokáta, nie je pravdivé. Najvyšší súd v napadnutom uznesení z 24. júla 2024 zároveň poukázal na to, že z obsahu predloženého súdneho spisu navyše vyplýva, že sťažovateľ už 7. marca 2007, t. j. ešte pred rozhodnutím o jeho prvom dovolaní, požiadal krajský súd o ustanovenie obhajcu na podanie dovolania v tejto veci z dôvodu nemajetnosti (č. l. 1604). Túto žiadosť ale vzal späť podaním doručeným krajskému súdu 27. marca 2007, a to s odôvodnením, že dovolanie „*rieši iba pre mňa bud' bezpredmetné veci, u tie ktoré by som mohol namietnuť, nehrajú pri posúdení o podstatných porušeníach mojich práv žiadnu významnú úlohu, a ich riešením by sa len bezdôvodne natáhoval čas, nakoľko o podstatných veciach by aj tak nemohlo byť rozhodnuté*“ (č. l. 1616).

17. Najvyšší súd v napadnutom uznesení ďalej poukázal na to, že o ustanovenie obhajcu na podanie dovolania v tejto veci požiadal sťažovateľ opätovne podaním doručeným krajskému súdu 3. júla 2008 (č. l. 1643). Na základe tejto žiadosti bol sťažovateľovi 16. júla 2008 ustanovený na účely podania dovolania a zastupovania sťažovateľa v konaní o dovolaní obhajca JUDr. Milan Repiský (č. l. 1645), t. j. ten istý obhajca, ktorý mu bol na ten istý účel ustanovený aj v súvisiacej trestnej veci vedenej na krajskom súde pod sp. zn. 1 T 1/2005. Ustanovený obhajca podal 11. novembra 2008 dovolanie napokon iba v trestnej veci sťažovateľa vedenej na krajskom súde pod sp. zn. 1 T 1/2005, ktoré najvyšší súd uznesením sp. zn. 1 Tdov 7/2010 zo 16. júna 2010 podľa § 382 písm. c) aktuálneho Trestného poriadku odmietol, pričom v odôvodnení tohto uznesenia vysvetlil, prečo podanie sťažovateľa z 18. novembra 2008 atakujúce rozhodnutia vydané v oboch súvisiacich trestných veciach (vedených na krajskom súde pod sp. zn. 1 T 1/2005 a sp. zn. 1 T 2/2005, pozn.) neposúdil ako dovolanie podané aj v trestnej veci sťažovateľa vedenej na krajskom súde pod sp. zn. 1 T 2/2005. Najvyšší súd v napadnutom uznesení z 24. júla 2024 v tejto súvislosti poukázal na to, že predmetné uznesenie dovolacieho súdu zo 16. júna 2010 bolo následne na základe ústavnej sťažnosti sťažovateľa podrobené ústavnému prieskumu, pričom ústavný súd predmetnú ústavnú sťažnosť sťažovateľa odmietol uznesením č. k. I. ÚS 444/2010-50 z 24. novembra 2010, v rámci ktorého konštatoval, že nezistil, že by výklad a závery najvyššieho súdu boli svojvoľné alebo zjavne neodôvodnené a nevyplývajú z nich ani taká aplikácia príslušných ustanovení všeobecne záväzných právnych predpisov, ktorá by bola popretím ich podstaty a zmyslu.

18. Vychádzajúc z uvedeného, najvyšší súd v napadnutom uznesení z 24. júla 2024 dospel k záveru, že sťažovateľ neoznačil žiaden (nie to dôležitý) dôvod ospravedlňujúci podanie v poradí druhého

dovolania v predmetnej veci takmer pätnásť rokov po uplynutí lehoty na jeho podanie a odôvodňujúci navrátenie lehoty na jeho podanie, a preto navrátenie lehoty na podanie dovolania proti napadnutému uzneseniu nepovolil a zároveň dovolanie sťažovateľa ako oneskorene podané odmietol.

19. Úlohou ústavného súdu bolo posúdiť, či najvyšším súdom zvolený výklad zákonného ustanovenia § 64 ods. 1 Trestného poriadku bol vykonaný ústavne súladným spôsobom, ktorý by (primárne) mohol zasiahnuť do označených práv sťažovateľa.

20. V prípadoch posudzovania individuálnych sťažností podľa čl. 127 ods. 1 ústavy nie je úlohou ústavného súdu preskúmať príslušné právne predpisy a prax *in abstracto*, ale obmedziť sa, nakoľko je to len možné, na posúdenie konkrétneho prípadu na účely zistenia, či spôsob, akým boli uvedené predpisy aplikované alebo sa dotkli sťažovateľa, viedol k porušeniu ústavy a príslušných medzinárodných zmlúv, a to aj v rámci ústavným súdom judikovaného zákazu svojvôle pri aplikácii zákonného predpisu (IV. ÚS 77/02, III. ÚS 264/2005, III. ÚS 341/2007, III. ÚS 70/2009, II. ÚS 244/2009, III. ÚS 72/2010).

21. Vychádzajúc z obsahu odôvodnenia napadnutého uznesenia, ako aj z citovanej relevantnej právnej úpravy, bez toho, aby bolo potrebné dôvody rozhodnutia najvyššieho súdu ďalej analyzovať, keďže sú podľa názoru ústavného súdu dostatočne výpovedné, čo sa týka zodpovedania otázky, či žiadosť sťažovateľa obsahovala kvalifikované skutočnosti opodstatňujúce navrátenie lehoty na podanie dovolania proti predmetnému uzneseniu najvyššieho súdu ako odvolacieho súdu, konštatuje ústavný súd ústavnú konformnosť odôvodnenia napadnutého uznesenia. Ústavný súd konštatuje, že najvyšší súd ako dovolací súd sa vo svojom rozhodnutí náležite vysporiadal s relevantnou argumentáciou sťažovateľa a riadne vysvetlil dôvody, pre ktoré sťažovateľovi nepovolil navrátenie lehoty na podanie dovolania. Najvyšší súd v napadnutom uznesení poukázal na to, že z obsahu príslušného súdneho spisu vyplýva, že sťažovateľ (podaniami zo 4. augusta 2006 a z 18. decembra 2006) reagoval na opakované výzvy najvyššieho súdu na odstránenie nedostatkov ním podaného dovolania, a preto nie je pravdivé kľúčové tvrdenie sťažovateľa, že najvyšší súd odmietol jeho prvé dovolanie v predmetnej veci bez vecného prieskumu pre neodstránenie jeho nedostatkov bez toho, aby ho na ich odstránenie vyzval. Sťažovateľ pritom v ústavnej sťažnosti vôbec nereaguje na túto konkrétnu argumentáciu najvyššieho súdu, resp. sťažovateľ vôbec nerozporuje tieto závery, ku ktorým najvyšší súd dospel v odôvodnení napadnutého uznesenia, ale len bez ďalšieho zotrúva na tvrdení, že najvyšší súd ním podané (prvé) dovolanie odmietol bez toho, aby ho najskôr vyzval na odstránenie nedostatkov tohto dovolania.

22. Ústavný súd hodnotí odpoveď najvyššieho súdu na argumentáciu sťažovateľa ako dostatočnú, bez zjavných logických protirečení, plne zodpovedajúcu kritériám stanoveným pre náležité odôvodnenie rozhodnutí všeobecných súdov judikatúrou ústavného súdu. Za ústavne konformný a logický možno považovať záver, že predmetné opakované výzvy najvyššieho súdu na odstránenie nedostatkov dovolania museli byť sťažovateľovi doručené, resp. bol s ich obsahom oboznámený, keďže na ne reagoval.

23. Možno tak konštatovať, že nepovolenie navrátenia lehoty na podanie dovolania (a následné odmietnutie dovolania sťažovateľa ako oneskorene podaného) bolo založené na racionálnom a ústavne konformnom výklade relevantnej právnej úpravy, ktorý nepopiera jej účel a podstatu. Ingerencia ústavného súdu do výkonu právomoci najvyššieho súdu je opodstatnená len v prípade

jeho nezlučiteľnosti s ústavou alebo kvalifikovanou medzinárodnou zmluvou. Ústavný súd zároveň poukazuje na ustálený právny názor, podľa ktorého právo na spravodlivý proces neznačí právo na úspech v konaní pred všeobecným súdom (II. ÚS 3/97, II. ÚS 173/07). Vzhľadom na uvedené je sťažovateľova námietka arbitrárnosti napadnutého uznesenia zjavne neopodstatnená.

24. Pokiaľ ide o nadväzujúcu námietku sťažovateľa, že najvyšší súd v napadnutom uznesení z 24. júla 2024 nesprávne posúdil jeho ďalšie podanie (doručené najvyššiemu súdu 4. marca 2024) ako nové dovolanie (sťažovateľ v tejto súvislosti tvrdí, že týmto ďalším podaním len odstraňoval nedostatky svojho pôvodného dovolania, a teda že nejde o jeho nové dovolanie), ústavný súd konštatuje, že táto námietka sťažovateľa je *prima facie* zjavne neopodstatnená. Totiž predmetné ďalšie podanie sťažovateľa doručené najvyššiemu súdu 4. marca 2024 je síce zmätočne označené ako „Dovolanie... Odstránenie väd/nedostatkov dovolania vo veci č. 1 TdoV 6 /2006... Vo veci dovolania proti rozhodnutiu Najvyššieho súdu SR zo dňa 8. 2. 2006 č. 1 To 110/2005, ktorému predchádzal rozsudok KS-Nitra 1 T 2/2005 z 10. 10. 2005“, avšak v odôvodnení tohto ďalšieho podania (na s. 2) sťažovateľ jednoznačne sám uviedol, že „... týmto, prostredníctvom advokáta podávam dovolanie voči rozhodnutiu Najvyššieho súdu SR č. 1 To 110/2005 z 8. 2. 2006“. Zároveň sťažovateľ aj v závere podania z 1. júla 2024 (ktorým reagoval na vyjadrenie prokurátora k jeho podaniam, pozn.) jednoznačne sám uviedol, že „... z dôvodu právnej opatrnosti ešte raz uvádzam, že spolu s predmetným dovolaním, som podaním z 28. februára 2024 požiadal aj o späť navrátenie lehoty“. Ústavný súd v tejto súvislosti poukazuje na prvú vetu § 62 ods. 1 Trestného poriadku, podľa ktorej podanie sa posudzuje vždy podľa obsahu, aj keď je nesprávne označené. Vychádzajúc z uvedeného, možno uzavrieť, že najvyšší súd postupoval ústavne konformne, keď vzhľadom na zmätočné označenie predmetného ďalšieho podania sťažovateľa posúdil toto podanie podľa jeho obsahu, z ktorého z vlastných slov sťažovateľa jednoznačne vyplýva, že ide o nové dovolanie sťažovateľa, čo následne sťažovateľ potvrdil aj vo svojom ďalšom podaní z 1. júla 2024, ktorým reagoval na vyjadrenie prokurátora.

25. Na základe uvedeného ústavný súd konštatuje, že pri predbežnom prerokovaní ústavnej sťažnosti dospel k záveru, že napadnutý postup a uznesenie najvyššieho súdu nesignalizujú možnosť porušenia základného práva sťažovateľa podľa čl. 46 ods. 1 ústavy, resp. práva podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru, ktorej dôvodnosť by bolo potrebné preskúmať po prijatí ústavnej sťažnosti na ďalšie konanie, resp. ústavný súd dospel k záveru, že medzi sťažovateľom napadnutým postupom a uznesením najvyššieho súdu na jednej strane a obsahom označených práv na strane druhej neexistuje taká príčinná súvislosť, na základe ktorej by po prípadnom prijatí ústavnej sťažnosti na ďalšie konanie reálne mohol dospieť k záveru o ich porušení, a preto ústavnú sťažnosť v tejto časti v rámci predbežného prerokovania odmietol podľa § 56 ods. 2 písm. g) zákona o ústavnom súde ako zjavne neopodstatnenú.

II.2. K namietanému porušeniu práva podľa čl. 13 dohovoru:

26. Sťažovateľ v ústavnej sťažnosti namietal aj porušenie práva podľa čl. 13 dohovoru, pričom argumentačná línia týkajúca sa tohto práva sa odvíja od argumentácie týkajúcej sa čl. 46 ods. 1 ústavy, resp. čl. 6 ods. 1 dohovoru. Vzhľadom na argumentačné prepojenie označeného práva podľa čl. 13 dohovoru s porušením základného práva podľa čl. 46 ods. 1 ústavy, resp. práva podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru ústavný súd uzatvára, že v dôsledku absencie porušenia základného práva podľa čl. 46 ods. 1 ústavy, resp. práva podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru nemohlo dôjsť ani k porušeniu

sťažovateľom označeného práva podľa čl. 13 dohovoru, a preto aj v tejto časti bolo potrebné ústavnú sťažnosť odmietnuť podľa § 56 ods. 2 písm. g) zákona o ústavnom súde ako zjavne neopodstatnenú.

II.3. K namietanému porušeniu práva podľa čl. 47 charty:

27. V súvislosti so sťažovateľom namietaným porušením charty ústavný súd zároveň konštatuje, že aj keď charta nemá podobu medzinárodnej zmluvy, členské štáty Európskej únie jej v čl. 6 ods. 1 Zmluvy o Európskej únii priznali rovnakú právnu silu, akú má Zmluva o Európskej únii a Zmluva o fungovaní Európskej únie. Ratifikáciou a vyhlásením Lisabonskej zmluvy vznikla fikcia ratifikácie a vyhlásenia aj samotnej charty, v dôsledku čoho spĺňa charta požiadavky vyplývajúce z čl. 127 ods. 1 ústavy na to, aby ústavný súd mohol rozhodovať o porušení základných práv, ktoré z nej vyplývajú. O porušení práv vyplývajúcich z charty však môže ústavný súd rozhodovať len vtedy, ak je daná pôsobnosť, resp. aplikovateľnosť charty (III. ÚS 55/2023, II. ÚS 5/2024, II. ÚS 40/2024). V tejto súvislosti ústavný súd poukazuje na čl. 51 ods. 1 charty, podľa ktorého ustanovenia tejto charty sú pri dodržaní zásady subsidiarity určené pre inštitúcie, orgány, úrady a agentúry Únie a tiež pre členské štáty výlučne vtedy, ak vykonávajú právo Únie, ako aj na čl. 52 ods. 7 charty, podľa ktorého súdy Únie a členských štátov náležite prihliadajú na vysvetlivky vypracované s cieľom poskytnúť usmernenia pri výklade tejto charty. Z citovaných ustanovení charty vyplýva, že označený čl. 47 charty je potrebné interpretovať v súlade s čl. 51 ods. 1 charty s prihliadnutím na vysvetlivky k charte, ktoré boli 14. decembra 2007 publikované pod 2007/C303/02, ako aj na existujúcu judikatúru Súdneho dvora Európskej únie (rozsudok z 13. 6. 1989 vo veci 5/88 Wachauf, Zb. 1989, s. 2609; rozsudok z 18. 6. 1991 vo veci ERT, Zb. 1991 s. I-2925; rozsudok z 18. 12. 1997 vo veci C-309/96 Annibaldi, Zb. 1997, s. I-7493). Súdny dvor Európskej únie potvrdil svoju judikatúru týmto spôsobom: „Navyše, je potrebné si uvedomiť, že požiadavky vyplývajúce z ochrany základných práv v právnom poriadku Spoločenstva sú rovnako záväzné pre členské štáty, pokiaľ vykonávajú právne akty Spoločenstva...“ (rozsudok z 13. 4. 2000 vo veci C-292/97, Zb. 2000, s. I-2737, bod 37). Podľa názoru ústavného súdu, prihliadajúc na citované ustanovenia charty, ako aj na vysvetlivky k charte ako nástroj výkladu, je aplikácia charty v posudzovanej veci vylúčená. V prípade členských štátov, teda aj Slovenskej republiky, je záväzná výlučne vtedy, ak konajú v rámci rozsahu pôsobnosti práva Únie. V prípade sťažovateľa konajúce súdy rozhodovali o jeho veci (o povolení navrátenia lehoty na podanie dovolania) výlučne na základe vnútroštátneho práva, ktoré nepatrí do pôsobnosti práva Únie, teda nejde o žiaden z prípadov, v ktorých dochádza k implementácii právneho aktu Únie (rozsudok z 13. 7. 1989 vo veci Wachauf, Zb. 1989, s. 2609) alebo k tomu, že by sa Slovenská republika chcela odchýliť od práva Únie (rozsudok z 18. 6. 1991 vo veci ERT, Zb. 1991 s. I-2925) alebo že by tu existovalo materiálne pravidlo práva Únie, ktoré by sa malo v posudzovanom prípade aplikovať (rozsudok z 25. 3. 2004, Karner, C-71/02, Zb. s. I-3025; m. m. II. ÚS 298/2022, II. ÚS 5/2024, II. ÚS 40/2024).

28. Ústavný súd na základe už uvedených skutočností a dôvodov, ako aj s prihliadnutím na svoju judikatúru, podľa ktorej možno za zjavne neopodstatnenú ústavnú sťažnosť považovať takú, pri ktorej predbežnom prerokovaní ústavný súd nezistil žiadnu možnosť porušenia označeného práva alebo slobody, ktorej reálnosť by mohol posúdiť po jej prijatí na ďalšie konanie, pri predbežnom prerokovaní ústavnú sťažnosť sťažovateľa aj v tejto časti odmietol podľa § 56 ods. 2 písm. g) zákona o ústavnom súde ako zjavne neopodstatnenú.

29. Keďže ústavný súd ústavnú sťažnosť ako celok odmietol, bolo bez právneho významu zaoberať sa ďalšími návrhmi sťažovateľa uplatnenými v jeho ústavnej sťažnosti.

III.

K žiadosti o ustanovenie právneho zástupcu v konaní pred ústavným súdom

30. V zmysle § 37 ods. 1 zákona o ústavnom súde ústavný súd môže ustanoviť navrhovateľovi právneho zástupcu, ak navrhovateľ o to požiadala, ak to odôvodňujú jeho pomery a nejde o zrejme bezúspešné uplatňovanie nároku na ochranu ústavnosti. Tieto tri predpoklady na ustanovenie právneho zástupcu v konaní pred ústavným súdom musia byť splnené súčasne. Ak hoci len jeden z týchto predpokladov nie je splnený, nemožno žiadosti o ustanovenie právneho zástupcu vyhovieť (m. m. III. ÚS 265/2014, III. ÚS 588/2015).

31. Ústavný súd dospel k záveru, že v danom prípade u sťažovateľa nie sú splnené podmienky na ustanovenie právneho zástupcu v konaní pred ústavným súdom. Z obsahu ústavnej sťažnosti a z výsledku jej posúdenia ústavným súdom (ako to vyplýva z časti II tohto uznesenia) je zrejmé, že v danom prípade ide o zrejme bezúspešné uplatňovanie nároku na ochranu ústavnosti (m. m. III. ÚS 265/2014, III. ÚS 588/2015, II. ÚS 193/2020). Keďže nebol splnený jeden z nevyhnutných predpokladov ustanovenia právneho zástupcu v konaní pred ústavným súdom, žiadosti sťažovateľa o ustanovenie právneho zástupcu ústavný súd nevyhovel (bod 1 výroku tohto uznesenia).

P o u č e n i e : Proti tomuto rozhodnutiu ústavného súdu nemožno podať opravný prostriedok.

V Košiciach 16. októbra 2025

Luboš Szigeti
predseda senátu